

[Bodart.]

solen siden den dag. Alle, der bakkede op, vidste udmærket godt, hvad hr. Glistrup stod for, og hvad han havde udtalt inden den tid.

Jeg kan kun til slut bede flertallet om at vurdere sagen endnu en gang. Gå ind for det dagsordensforslag, der ligger, og gå til syvende og sidst imod ophævelsen af immuniteten.

Bay (FP):

Må jeg herfra udtrykke min dybe respekt for hr. Poul Westergaards indstilling. Ene af sin gruppe havde han det mod at gå op og sige det, han sagde. Jeg siger tak.

Dernæst vil jeg sige til hr. Klausen: når jeg siger til dig: tak for det, du sagde, så er det bygget på Voltaires stolte ord: jeg er dybt uenig med dig i det, du siger, men jeg vil kæmpe hele mit liv for din ret til at sige det. Herfra skal du have mit håndslag på, at vi går videre om alle de ting, vi er enige om.

Når jeg tager ordet her — ene eller blandt de ganske få af vor gruppe — så skyldes det, at jeg tidligere markant har taget samme stilling som hr. Klausen udadtil. Jeg var ikke i tvivl, da jeg udtalte mig til pressen. En indstilling, der var underbygget af min gamle far — han, der trods det, at han havde 16 tillidshverv, dengang uden indtægt, uden næsten at kunne læse og skrive, kunne forklare os 8 børn noget, der havde livsværdi for os. Han fortalte, at vi i Danmark havde én mand, der kunne sige til sin chauffør: bare kør! Den gamle kone, der er i vejen for os, kan du bare køre ned, det koster ikke noget, hun dør snart alligevel. Hverken han eller hans chauffør kunne tiltales eller afkræves erstatning, hvis de kørte et menneske ihjel. Jeg indrømmer blankt, at det var lidt groft fremstillet, og at vi i Danmark de sidste 200 år ikke har haft en konge, der ville bære sig sådan ad. Men alligevel satte det et uomtvisteligt krav i mit sind: et anstændigt samfund kan ikke bygge på, at nogen kan unddrage sig retsforfølgelse for gerninger, der går så meget på tværs af et helt folks indstilling over for ret og rimelighed. Det var den begrundelse, der fik mig til ikke at være i tvivl. Når jeg skulle stemme, ville jeg selvfølgelig stemme for hr. Glistrups immunitetsophævelse, for ingen i dette land måtte

kunne unddrage sig retsforfølgelse, hvis de havde gjort noget forkert. Jeg var ikke et sekund i tvivl, og derfor udtalte jeg mig til pressen uden tvivl.

Så skete der det, at jeg den dag, hvor vi skulle have det spørgsmål op til behandling i vor gruppe, blev så syg, at min læge sendte mig hjem. Jeg er glad for at nævne det her, fordi det kan bortvises enhver mistanke om, at også jeg blev hjernevasket. Kl. 7 om morgenen blev jeg ringet op fra Demokratien i Århus. „Når nu hele din gruppe næsten er gået ind for at stemme imod, hvad siger du så?“ Jeg svarede selvfølgelig: „Jeg tror ikke, der findes den argumentation, der kan få mig til at skifte mening.“ Jeg var stadig væk ikke i tvivl.

Så kom jeg herind i dette ting, gik op på mit kontor, gik derfra hen og tømte min kasse for alt, hvad der var indleveret i mellemtiden. Der lå et tykt dokument, stemplet fortroligt, og det lød, som om det var et anklageskrift imod hr. Glistrup. Det er givet, at jeg med stor interesse begyndte at læse det. Inden jeg åbnede andre breve osv., kastede jeg mig over det. Da jeg var nået til side 5 i de 37 tæt beskrevne sider i et såkaldt anklageskrift, da var jeg ikke et sekund i tvivl. Da skiftede jeg totalt mening, fordi jeg var så chokeret over, at dansk retsvæsen ikke havde givet hr. Glistrup den forudsætning, at han var til forundersøgelsesforhør, inden man havde anklaget ham. Man havde ikke spurgt ham. Jeg læste videre. Jeg havde allerede skiftet mening, og den mening blev i den grad bestyrket ved at se det sølle dokument, som min gamle lærer ikke ville have givet tg for, hvis det havde været en stil i 6. klasse. Det var så fuldt af huller, ikke på ét eneste punkt kunne man hænge hr. Glistrup op, det var formodninger, det var antagelser. Det hele var så sløjt, at jeg ikke var et sekund i tvivl om, at jeg skulle stemme imod.

Jeg stemmer imod med den begrundelse, som jeg gav i min stil, da jeg var 13 år — jeg fik ug for den — hvor jeg skrev, at det, dansk retsvæsen bygger på, er, at enhver tvivl skal komme den sigtede til gode. Hvornår er det i dette anklageskrift kommet den sigtede til gode? Ikke på ét punkt, for han er ikke sigtet, for man har ikke engang nået at udfærdige et anklageskrift.